

Stratégia van, forrás lesz – hol vannak a tervek?

Tanácskozás a Dunáról

Duna térségi programalkotó tanácskozás címmel tartott konferenciát Érden a Duna Menti Városok Együttműködési Fóruma. Az EU Duna Régió Stratégiáján belül hamarosan mód nyílik a Dunához kapcsolódó projektek uniós támogatású megvalósítására. A kérdés csak az: elkészülnek-e időben ezek a tervek? Érdnek is vannak elképzelései – erről lapunknak T. Mészáros András beszélt.

Medgyesy Balázs kormánybiztos azt hangsúlyozta: a projekteket meg kell tervezni, mire 2014-ben megnyílnak a források

Érden tartotta konferenciáját a Duna Menti Városok Együttműködési Fóruma (DMVEF), Dunatérségi programalkotó tanácskozás címmel. A június 7-i konferencia, illetve az együttműködési fórum céljairól T. Mészáros András – aki egyben DMVEF elnöke – a konferencia megnyitóján beszélt.

– Az európai uniós stratégia azt bizonyítja: egész Európa számára nagyon fontos kérdés, mi lesz a Dunával, és miként tudunk együtt élni e folyóval az érintett térségekben. E konferenciát azért hívtuk össze, hogy el tudjuk mondani szándékainkat, javaslatainkat a Duna-stratégiához történő csatlakozással kapcsolatban. Én azt javasolom, hogy a települések és a megyék hozzák létre a maguk Duna-konceptcióját – mintegy alulról szerveződve –, amelyek később az országos elképzelésekhez csatlakoznak. Vannak olyan felvetések, hogy a Balaton-régió mintájára létre kellene hozni a Duna-régiót, amely az egész Duna menti térséget fejleszteni tudná. Elismerem ennek az elképzelésnek a lét-

jogosultságát, de túl korainak tartom – úgy vélem, előbb a települési koncepciók elkészítésére, majd azok „láncra fűzésére” van szükség. Ha ez megtörténik, valóban létjogosultsága lesz egy dunai térség adminisztratív létrehozatalának – hangsúlyozta T. Mészáros András.

Kérdésünkre, hogy Érden milyen, a Dunához kapcsolódó beruházások valósulhatnak meg, a polgármester emlékeztetett városunk speciális helyzetére: noha Érd Duna-parti település, a város tulajdonában csupán egy 2300 négyzetméteres terület van, a téglagyár közelében. T. Mészáros András szerint a gátat lehetne felhasználni arra, hogy létrejöhessen egy Duna-korzó, szentendrei mintára.

– A konferenciára visszatérve: célom az, hogy a települések végiggondolják, milyen feladatokat tartanak megvalósíthatónak a Duna-stratégia kapcsán. A konkrét elképzeléseket egybefűzzük, és ezek megvalósítására forrásokat szerezhetünk az Európai Uniótól – tette hozzá a polgármester.

Dr. Veres Lajos, a Dunaújvárosi Főiskola tanára, a DMVEF ügyvezető elnöke a konferencia legfontosabb céljának azt tartotta, hogy aktivizálják a fórum tevékenységét.

– Készülünk az új uniós ciklus terveinek összeállítására. Ehhez projektek kellenek, és jó stratégiai célok, elképzelések, amelyek megvalósításához le lehet hívni majd a következő hétéves időszakban az EU-s támogatásokat. Azokban a kérdésekben, amelyekben Magyarország koordinációs feladatokat vállalt a Duna-stratégiában, szeretnénk segíteni a kormányzati szerepvállalást, másrészt a helyi, illetve térségi gazdaságfejlesztésben kívánunk konkrét javaslatokat összeállítani. A turizmus fejlesztése sem elhanyagolható: ez a térség a turizmus-stratégiában aktív szerepet tud vállalni – hangsúlyozta dr. Veres Lajos.

A fórumhoz jelenleg 26 település csatlakozott, gyakorlatilag az összes Duna menti magyar város. Budapest nem tagja a DMVEF-nek, de az érintett fővárosi kerületek igen. A fórum 2007-ben alakult, de igazán most indul be az érdemi munka, a városok ugyanis szeretnének egyre nagyobb szerepet vállalni a jövőbeni feladatok ellátásában – tudtuk meg az ügyvezető elnöktől.

Medgyesy Balázs, a Duna Régió Stratégiával összefüggő kormányzati tevékenység irányításáért felelős kormánybiztos a Duna-stratégia jelentőségéről és aktuális feladatairól tartott előadása során azt hangsúlyozta: a következő, 2014-ben kezdődő uniós költségvetési

periódusban konkrét források állnak majd rendelkezésre a Duna-stratégián belül megfogalmazott célkitűzésekre. Ehhez azonban elengedhetetlen, hogy az adott projekt szerepeljen a Duna-stratégiában.

Kérdésünkre, hogy meddig kell a városoknak a projektjüket elkészíteni és a terveket benyújtani, a kormánybiztos úgy fogalmazott: mielőbb.

– Nem lehet erre egyetemes választ adni, hiszen a kisebb beruházásokat rövidebb ideig tart előkészíteni, mint a nagyon összetett műszaki tervezést, finanszírozást igénylő projekteket. Arra kell felkészülnünk, hogy – hasonlóan Németországhoz, Ausztriához – mi is kész projekkel álljunk elő, amikor az új alapok megnyílnak a 2014-es időszakban – hangsúlyozta Medgyesy Balázs, akit arról is kérdeztünk: lenne-e létjogosultsága a Duna-stratégián belül egy érdi kikötő tervének, ahonnan hajó szállítaná Budapestre a lakosokat.

A kormánybiztos erre kedvező választ adott, hiszen – mint mondta – az agglomerációs közlekedés a Duna-stratégiában is fontos terület, ráadásul a kormány is kiemelten fontosnak tartja, hogy a folyó ma még kihasználatlan lehetőségeit a lakosság hasznára fordítsák.

– Tehát e tervnek abszolút lehet létjogosultsága és érdeemes is ebben gondolkodni, de ez nyilván nagyon komoly, összehangolt tervezést igényel, valamint erős párbeszédet az érintettek – Érd, az agglomerációs települések és a főváros – között. Ez az a munka, amit kell a források megnyitása előtt el kell végezni. Nehéz még megmondani, pontosan mire lesz forrás, de nagy valószínűséggel az ilyen típusú fejlesztésekre igen – zárta szavait a kormánybiztos.

Ádám Katalin

A szerkesztő jegyzete

Hurrá, nyaralunk!

Valószínűleg a középkorúak közül se sokan emlékeznek már a fenti című moziadarabra, pedig a szovjet filmek 1972-es budapesti fesztiváljának egyik „alalműve” volt. Az 1964-ben készült alkotás helyszíne, a jellegzetes úttörőtábor kicsiben szemléltette a „nagy” környezetet. Az országot, az egész szovjet rendszert, amelyben mindent „felülről” határoztak meg, mindent felsőbb utasításra tettek. A film alkotói a szatíra eszközeivel éltek, és ez olyan jól sikerült nekik, hogy később már nem is nagyon kaptak újabb megbízásokat. Tudjuk, nevetségessé tevésével ölni is lehet, vagy legalábbis nagyon kellemetlen helyzetbe hozni olyan eszméket, amelyek erre rászolgálnak – de hát hogyan is lehetne komoly arccal elviselni azt a közeget, amelyben például a strandolás is szigorúan végrehajtandó parancsra történik, mint „vízben eltöltendő szabadidős elfoglaltság”...

Hosszan lehetne még viccelődni a „pionyer lager” mindennapjain a talpraesett vörösnyakkendősök csínytevéseitől a táborvezető elvtárs suta rendcsinálási kísérletéig, egészen a Törpapa-szerű jószágos és bölcs párttitkár mindent rendbe tevéséig, de a negyven évvel ezelőtt bemutatott filmről mostanában sok más is eszünkbe juthat. Milyen is manapság gyerekeink, családunk nyaralása? Milyen a miénk – ha van? Tudunk-e nyaralni, tudunk-e megfelelően élni azzal a – többnyire nyári – egy-két héttel?

A magyar átlagpolgár ebben is, mint több másban, ahogy mondani szokták: felkereste a ló különböző oldalait. Kezdetben küzdelem folyt a vállalati vagy a SZOT-beutalókért, amelyek megszerzését követően tapasztalhattuk,

hogy az üdülői élet bizony nem nagyon különbözött egy úttörőtáborétól, legfeljebb a reggeli zászlófelvonástól lehetett eltekinteni. Aztán teltek-múltak az évek, és a derék magyar állampolgárok jó része nagy lendületet véve átjutott ama bizonyos ló másik oldalára. Ha nem is fel-, de kiszabadultunk, ennek megfelelően változtak a nyaralási programok is. Szomszédasszonyok áradoztak egymásnak, barátok, ismerősök újságolták beszélgetéseik során: milyen is volt „olaszba”, „spanyolba”, „görögbe”. Került, amibe került, de mondani lehetett utána: ti csak ott voltatok? Bezzeg mi...

Jó lenne hinni, hogy mindezen már túl vagyunk. Túl a hencegős „itt is jártam, ott is jártam” korszakon észre lehetne venni: milyen gyönyörű is Magyarország, milyen sok részét nem láttuk még. A nyaralás ugyanis erre is használható – és persze külföldi utazásokra is, hiszen az az időszak már tényleg elmúlt, amikor Prágába Versatil ceruzáért, Bécsbe meg Cornavin óráért mentünk: itt az idő, hogy észrevegyük a Hradszint és a Károly-hidat, a Burgot és a Stephanskirche-t. És észrevehetjük rokonainkat, barátainkat is, akikkel év közben ritkán tudunk igazán elbeszélgetni.

De kimehetünk a kertünkbe, fáinkhoz, virágainkhoz is, hiszen egész évben alig láttak minket napközben; nem jut rájuk idő, mert dolgozunk reggeltől estig. Biztosan nagyon megörlődnének nekünk – a nyárdélutáni csendben taláncan még egy halk „hurrá”-t is hallhatnánk tőlük.

Ádám Katalin

Alakul

ben lépett előre igazán városunk. Fejlődése jelentősen felgyorsult, amióta elnyerte a „Megyei Jogú Város” címét. Tizenöt évvel ezelőtt írott egyik jegyzetemben az volt a véleményem: Érd akkor válik igazán várossá, ha lesz benne legalább egy olyan kávé és ételeket is felszolgáló kertvendéglő, ahol a barátok, ismerősök összejöve nyugodtan, kulturált körülmények között elbeszélgethetnek egymással.

Lám, a múlt héten megjelent Érdi Újság kilencedik oldalán képes riportot pillantok meg, „Vigadhat a város” címmel. Az új létesítmény nagyméretű fotója fölött ez a szöveg olvasható: „Múlt pénteken, Érdi Vigadó néven megnyitotta kapuit egy régimódi, különleges étterem. A város legújabb szórakoztató-kulturális intézménye az Alsó utcában, az úgynevezett Gesztelyi-házban kapott helyet. A zártkörű rendezvényen meghívottként a város vezetői és a helyi művészek vettek részt.”

Mivel sem városvezető, sem pedig művész nem vagyok, természetesen, hogy erre az ünnepélyes megnyitóra nem kaptam meghívót. Ennek ellenére örültem a hírnek, és amint tehetem, felkeresem ezt a barátságos kertvendéglőt. A fenti szöveggel kapcsolatban csak annyit jegyeznek meg, hogy az Érdi Vigadóban semmi „régimódi” és „különleges” nincs! Ez inkább emberi

és nagyon is hétköznapi. Olyan hely ez, ahová betérhet az ember egyedül vagy társasággal reggelizni, ebédelni, vacsorázni. Polgári időkben ilyen helyekkel tele voltak városaink, községek. Sajnos, volt egy időszak – ama bizonyos ötvenes évek –, amikor bezárták ezeket a helyeket, olykor tulajdonosával együtt. Akkoriban nem tetszett a hatalom képviselőinek, ha az emberek beszélgetésre összejönnek egymással. Ebből magam is kaptam leckét. 1969-ben segítséget kértek, hogy megalakulhasson a Magányosok Klubja, mivel a kerületi Hafazias Népfőnt vezetői, ahová fordultak, ezt megtagadták tőlük. Kérésüket támogatva több mindennel próbálkoztam. Sok hónap után jutottam el a Belügyminisztérium illetékes előadója elé, aki „elmagyarázta”: a szocialista viszonyok közt nincsenek magányos emberek, tehát ilyen klubra sincs szükség. A párt és kormánya nem engedi meg, hogy mondvacsinált klubokban egyesek összeesküvést szőjenek az államrend megdöntésére.

Berda Jóska költő barátommal, akivel az országot jártuk, éppen elegendő dohogtunk a láncak, lakattal lezárt kertvendéglők előtt. A „Kertvendéglők nyítására buzdító” című versem is csak késve, 1986-ban jelenhetett meg a Szépirodalmi Kiadó által forgalmazott „Berda a sírból” című kötetemben. Ezt a versemet az érdeklődők megtalálják a nemrégiben megjelent „Bent a malomban öröl a molnár” gyűjteményes kötetem 235. oldalán

Bíró András

Úrnap körmenet

Az újfalusi Jézus Szíve templomból indult június kilencedikén az úrnap körmenet Hajdú Ferenc plébános vezetésével. A délután hat órákor kezdődő szentmisét követően indultak el a hívek, legalább százan, kétszázan a templom körül, az utcán. A szokásos liturgiai rend szerint a szentmisén az áldozás, illetve az Oltáriszentség oltárra helyezése után indította el a plébános a körmenetet. A templomba visszatérve az Oltáriszentséget az oltárra tette, majd elénekelte a „Tantum ergo” himnuszt.

Vasárnap, június tizedikén a tusculánumi templom körül tartottak úrnap körmenetet Boros Zoltán plébános vezetésével, ugyancsak több száz résztvevővel.

Fotó: Veliczek László